

Arrest

nr. 242 829 van 23 oktober 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 juni 2020 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. BUEKENHOUT loco advocaat J. SCHELLEMANS en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juli 2015 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 12 augustus 2016 wordt aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Verzoeker wordt op 29 januari 2016 in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 9 september 2021. Op 28 juni 2019 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Leuven veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel gedurende 5 jaar wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en het verbergen van criminele vermogensvoordelen. Op 25 maart 2020 trekt het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus in op grond van artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet. Op 11 mei 2020 wordt verzoeker op de hoogte gesteld dat een intrekking/beëindiging van zijn verblijfsrecht overwogen wordt. Hij wordt uitgenodigd om alle documenten en elementen voor te leggen die volgens hem een intrekking/beëindiging zouden kunnen verhinderen. Op 5 juni 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

*“naam : A. (...)
voornaam : K. (...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: Zaidabad
nationaliteit : Afghanistan*

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid» 3°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, om de volgende redenen van openbare orde;

U diende op 22/07/2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 12/08/2020 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 16/08/2016 in kennis werd gesteld. Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 21/09/2016 een A-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 09/09/2021.

Op 28/06/2019 werd u door de Correctionele Rechtbank te Leuven definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaren met uitstel 5 jaren voor de helft wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en liet verbergen van criminele vermogens voordelen.

Dientengevolge werd door de DVZ op 22/08/2019 met toepassing van artikel 49/2, § 4, tweede lid (en artikel 55/5/1, § 2, 1°) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de verging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus werd u door het CGVS gehoord op 10/03/2020 teneinde u de mogelijkheid te bieden alle argumenten aan te brengen die het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

Op 25/03/2020 heeft het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 26/03/2020 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat niet getwijfeld kan worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Bovendien was het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Afghanistan en dat een verwijderingsmaatregel derhalve verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

U diende tegen voormelde beslissing van het CGVS geen schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Rvv). Bijgevolg is de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus definitief geworden.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om Uw verblijf in te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

U werd op 11/05/2020 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst en volgende bijlagen terug: een huurcontract, de verblijfstitel en een

arbeidscontract van uw broer F. (...), een attest van verworven competenties dd. 16/03/2017, een deelcertificaat dd. 20/12/2016 en een attest van gevangenschap.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten zal de DVZ rekening houden met al deze elementen, evenals met alle andere actueel in uw dossier aanwezige elementen. In toepassing van artikel 23, § 2, (en van artikel 74/13) van de wet van 15 december 1980 wordt bij het nemen van deze beslissingen rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat ü in het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde het Rijk te zijn binnengekomen op 21/07/2015. U verklaarde op dat ogenblik geboren te zijn op 31/07/1998, maar na leeftijdsonderzoek werd uw leeftijd aangepast naar 19/01/1998. Rekening houdend met het resultaat van dit leeftijdsonderzoek, was ü op het ogenblik van aankomst in België nog minderjarig en had u de leeftijd van 17,5 jaar bereikt. Hoewel u op dat ogenblik nog minderjarig was, heeft u het overgrote deel van uw leven elders dan in België doorgebracht. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u altijd in Afghanistan te hebben gewoond, wat impliceert dat u er tot ongeveer de leeftijd van 17 verbleef en er dus oproeide en opgevoegd werd. Bovendien verklaarde u destijds een van de landstalen, Pashtou, en dat u sinds het overlijden van uw moeder bij uw oom woonde. In uw vragenlijst verklaarde u dat, hoewel u geen contact meer met hen zou hebben, ook uw twee zussen op heden nog in Afghanistan verblijven. Bijgevolg kan enkel geconcludeerd worden dat u over zeer sterke banden beschikt met uw land van herkomst. Het loutere feit dat u ongeveer 5 jaar ononderbroken en regelmatig in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken, die sterker zijn de banden met het land van herkomst.

In de vragenlijst verklaarde u het Nederlands te beheersen en opleiding te hebben gevolgd bij Don Bosco tussen 01/09/2015 en 16/03/2017. U gaf ook aan dat u sinds 23/04/2020 opnieuw ingeschreven bent. Ter ondersteuning van deze verklaringen legde u een attest van verworven competenties dd. 16/03/2017 en een deelcertificaat dd. 20/12/2016 voor. Daarnaast gaf u aan nooit gewerkt te hebben tijdens uw vijfjaar verblijf in België.

Vooreerst wijzen we er op dat het loutere feit dat u het Nederlands machtig zou zijn en enkele maanden opleiding heeft genoten, niet noodzakelijk getuigt van een diepgewortelde integratie. U kwam immers in België aan als minderjarige, toen u dus nog leerplichtig was. Het feit dat u verschillende maanden opleiding genoot en het Nederlands machtig zou zijn, is het logische gevolg van het voldoen aan de leerplicht en getuigt hoogstens van het volgen van de regels die door de wetgever bepaald zijn. Bovendien wijzen we er op dat u het volgen van een cursus Nederlands geen vrijblijvend gegeven is, maar in het Vlaamse Gewest een verplichtend karakter heeft als onderdeel van een inburgerings- en integratietraject. Zoals reeds vermeld, getuigt dit niet noodzakelijkerwijs van een sterke integratie. Bovendien merken we op dat we niet in het bezit gesteld werden van een inburgeringsattest waaruit blijkt dat u dit verplichte traject effectief doorlopen heeft. Zoals vermeld, verklaarde u geen enkele tewerkstelling te genieten. Er kan dus bezwaarlijk gesproken worden van een doorgedreven en diepgaande integratie in de Belgische samenleving.

Zelfs indien u bepaalde inspanningen deed om zich ta de Belgische samenleving te integreren, doet dit geen afbreuk aan het feit dat u op 28/06/2019 door de Correctionele Rechtbank te Leuven definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 jaren met uitstel 5 jaren voor de helft wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en het verbergen van criminele vermogensvoordelen. Gebleken is dat u tussen 01/01/2018 en 13/09/2018, reeds snel na toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, diverse feiten van opende orde pleegde die als dusdanig ernstig konden worden gekwalificeerd dat ze aanleiding gaven tot de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus. U verklaart in de vragenlijst reeds 5 jaar in België te zijn en om die reden in België te willen blijven, doch wijzen we er op dat dit u er niet van weerhouden heeft op criminele wijze geldgewin na te streven door het plegen van inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en het verbergen van criminele vermogensvoordelen. Terwijl u een inkomen kon verwerven op legale wijze, heeft u ervoor gekozen dit te doen door het plegen van strafrechtelijke feiten. Het loutere feit dat u als minderjarige een opleiding genoot en zich recent opnieuw zou hebben ingeschreven voor opleiding, doet hieraan geen afbreuk.

Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden betreft, maken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst verklaarde dat uw broer legaal in België verblijft en dat u sinds januari een “duurzame relatie” onderhoudt. U gaf aan dat enkel uw twee zussen, met wie u geen contact meer zou hebben, in Afghanistan verblijven. Zoals reeds aangehaald, heeft u ongeveer 17 jaar in Afghanistan gewoond, wat impliceert dat u er tot die leeftijd oproeide en opgevoed werd. U verklaarde dat sinds de dood van uw moeder u bij uw oom verbleef, ongeveer 1,5 jaar.

We wijzen er op dat u geen enkel element aanbracht om te staven dat u effectief een relatie onderhoudt met de persoon waarnaar u verwijst en het vermeende feit dat deze relatie sinds januari 2020 zou onderhouden, wijst er ons inziens op dat deze vermeende relatie bezwaarlijk als duurzaam kan worden beschouwd.

Wat betreft de aanwezigheid in België van uw meerderjarige broer, merken we op dat zijn loutere aanwezigheid in België niet volstaat om toepassing te maken van artikel 8 van het EVRM. U maakte niet aannemelijk dat er tussen u en uw meerderjarige broer een gezinsleven bestaat dat beschermenswaardig geacht wordt in toepassing van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien verklaarde u destijds een van de landstalen, het Pashtou, machtig te zijn en dat al uw oom en twee zussen in Afghanistan verblijven. Bijgevolg kan enkel geconcludeerd worden dat uw banden met uw land van herkomst beduidend sterker zijn dan deze met België waar u zelfs geen enkel gezinsleven heeft. Bovendien wijzen we er op dat u, gelet op uw individueel profiel, over de nodige capaciteiten beschikt om zich duurzaam te herintegreren in uw land van herkomst: u bent een jonge volwassen man, u beheerst een van de Afghaanse landstalen, heeft opleiding in België genoten en heeft een ondersteunend familiaal netwerk in Afghanistan. Er kan bijgevolg redelijkerwijs van «verwacht worden dat u zich opnieuw in Afghanistan kan vestigen.

Bovendien wijzen we er op dat zelfs indien er sprake is van een gezinsleven in België, uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw eventuele familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Betreffende uw medische situatie, merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst verklaarde geen medische problemen te ervaren die u belemmeren te reizen of naar uw herkomstland terug té keren. Bijgevolg zijn er geen indicaties dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan.

Betreffende een terugkeer naar uw land Van herkomst, beperkte u zich tot het vermeende feit dat u geen contact meer heeft met andere mensen in Afghanistan, dat u geen contact meer heeft met familie, dat u hier een broer en vriendin heeft en al vijf jaar in België verblijft. We wijzen er op dat het merendeel van deze argumenten reeds uitvoerig besproken werden en dat het vermeende feit dat u geen contact meer zou onderhouden met andere mensen in Afghanistan, geen voldongen feit is. U bent een zelfstandige jongvolwassen man, waarvan redelijkerwijs verwacht kan worden zich in Afghanistan te hervestigen en contact op te nemen met uw familieleden zoals uw twee zussen en oom.

We herhalen ook dat het CGVS van oordeel was dat u kan worden teruggeleid naar Afghanistan en u bracht sindsdien geen nieuwe elementen aan die nopen tot een wijziging van dit oordeel.

Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd en eventuele gevolgen voor uw familie rechtvaardigen een behoud van uw verblijfsrecht niet.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"schending van artikel 3 EVRM, de artikelen 23, 48/4 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

1. *De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 21 van de vreemdelingenwet, dat stelt;*

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. "

Artikel 23 van de vreemdelingenwet voorziet:

"§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden. "

Op basis van deze bepaling moest verwerende partij in casu dus o.a. rekening houden met het ontbreken van doorgedreven banden van verzoeker met Afghanistan, met verzoekers leeftijd (momenteel 23 en minderjarig bij binnenkomst in België), het gebrek aan netwerk in Afghanistan, de verregaande mate van verwestering in hoofde van verzoeker en het gezondheidsrisico ten gevolge van de COVID-19 pandemie.

2. *Ten eerste is de bestreden beslissing niet gebaseerd op een gedegen onderzoek van de actuele veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst in de zin van artikel 48/4 Vw. en biedt verwerende partij geen garantie dat verzoeker niet zal onderworpen aan een schending van artikel 3 EVRM.*

De bestreden beslissing bevat slechts een loutere verwijzing naar het advies dat het CGVS op 20 maart 2020 gaf met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Logar. Het advies van het CGVS met betrekking tot de veiligheidssituatie in Logar, zoals opgenomen in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 20 maart 2020, betreft louter een advies en is als dusdanig geen aanvechtbare rechtshandeling in een beroepsprocedure voor Uw Raad tegen de intrekkingbeslissing. In die zin oordeelde de Raad van State in het arrest nr. 234.824 van 24 mei 2016:

"Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als instrumentum, het is te onderscheiden van die beslissing als negotium. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris- generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet vermocht uit te spreken over het met toepassing van artikel 49/2, § 5, van de vreemdelingenwet gegeven advies. Ook bij een gebeurlijke cassatie van het bestreden arrest wat de beoordeling van dat advies betreft, zou de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel kunnen vaststellen dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van een middel dat is gericht tegen het meergenoemde advies. Verzoeker kan dus ook na een gebeurlijke cassatie geen hervorming verkrijgen van het in de aanvankelijk bestreden beslissing opgenomen advies betreffende de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met artikel 3 van het EVRM. "

Het advies van het CGVS kan dus pas voor het eerst het voorwerp van debat uitmaken in het kader van onderhavig verzoek tot annulatie van de bestreden beslissing. Dit vloeit voort uit artikel 13 EVRM waarin het recht op een effectief rechtsmiddel wordt gewaarborgd. Echter, de motivering in de bestreden

beslissing verschaft verzoeker geen enkele garantie dat, in geval terugkeer naar Afghanistan, hij geen reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet noch dat een verwijdering niet strijdig zou zijn met artikel 3 EVRM. De noodzaak aan een voorafgaand en grondig onderzoek bij een eventuele beslissing tot verwijdering vloeit voort uit artikel 3 juncto 13 EVRM.

Artikel 3 EVRM bepaalt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 3 EVRM is absoluut en moet worden gerespecteerd bij elke beslissing tot uitwijzing die mogelijks het artikel in gedrang kan brengen, zoals in casu. De Raad van State besliste dat het niet toetsen aan artikel 3 EVRM bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en artikel 7 Vreemdelingenwet (RvS, nr. 239.259, 28 september 2017). Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107). Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387). De motiveringsplicht gebiedt verwerende partij hier omtrent motieven op te nemen. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 50 het volgende:

"Pour la Cour, compte tenu de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements et vu l'importance qu'elle attache à l'article 3, la notion de recours effectif au sens de l'article 13 requiert, d'une part, un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs sérieux de croire à l'existence d'un risque réel de traitements contraires à l'article 3 et, d'autre part, la possibilité de faire surseoir à l'exécution de la mesure litigieuse. (...)"

Het Hof bevestigde dit principe in het EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 387:

"Jout en reconnaissant qu'il s'agit là d'une évolution qui va dans le sens de l'arrêt Conka précité (§§ 81-83, confirmé par l'arrêt Gebremedhin précité, §§ 66-67), la Cour rappelle qu'il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d'une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l'exposerait à des traitements prohibés par l'article 3 de la Convention doit faire l'objet d'un contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l'article 13 implique, sous réserve d'une certaine marge d'appréciation des Etats, que l'organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement approprié. "

Artikel 49/2, §5 Vw. legt aan verwerende partij de verplichting op om rekening te houden met het beginsel van non-refoulement bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoeker:

"§ 5. Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus heeft opgeheven of ingetrokken of wanneer de betrokkene afstand heeft gedaan van zijn status, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de vreemdeling en hem verwijderen overeenkomstig de bepalingen van deze wet, onverminderd het beginsel van non-refoulement."

Volgens de rechtspraak van het EHRM dient een "Full and ex nunc assessment" plaats te vinden van de toestand in het land van herkomst, bij het beoordelen van een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, §136). Er kan naar analogie verwezen worden naar arrest nr. 117 992 van 30 januari 2014 van Uw Raad:

"3.4. Zoals hierboven reeds vermeld dient bij het onderzoek naar het beweerd risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in het land van bestemming, rekening te worden gehouden met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad v. Bulgarije, § 99 punt (c)). Hoewel dit op gespannen voet staat met de bevoegdheid van de Raad op grond van artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient er volgens de rechtspraak van het EHRM een "full and ex nunc assessment"

plaats te vinden van de toestand in het land van bestemming (EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, §136)."

Die ex nunc beoordeling houdt aldus in dat verwerende partij rekening had moeten houden met de meest recente objectieve landeninformatie over de regio van herkomst van verzoeker alsook met de persoonlijke omstandigheden die in hoofde van verzoeker een verhoogd risico op reële en ernstige schade met zich meebrengen. Zoals eerder aangegeven beperkt verwerende partij zich in de bestreden beslissing tot een loutere verwijzing naar het geformuleerde advies door het CGVS in de intrekkingsbeslissing. Zo stelt CGVS het volgende: (...)

Het advies van het CGVS, waarnaar door verwerende partij wordt verwezen in de bestreden beslissing, is gebaseerd op een gebrekkig en onvoldoende geïndividualiseerd onderzoek van de actuele situatie in het district Mohammad Agha in de provincie Logar. Verwerende partij heeft nagelaten om een eigen onderzoek te voeren naar een schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Afghanistan.

De geraadpleegde bronnen werden door het CGVS aan een selectieve en onzorgvuldige lezing onderworpen. Een zorgvuldige lezing had tot de conclusie moeten leiden dat verzoeker, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden, in geval van terugkeer naar Afghanistan onderworpen zou worden aan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook aan een schending van artikel 3 EVRM.

Zo bepaalt het EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation - juni 2019 het volgende:

"2.22.3 Recent security trends and impact on the civilian population

2.22.3.1 General

In 2018 U NAM A documented 143 civilian victims (68 deaths and 75 injured) in Logar province. This represents a decrease of 3 % compared to 2017. Leading causes of casualties were ground engagements, followed by targeted killings and complex attacks. 1725

In a map depicting 'conflict severity' in 2018, combining three indicators: armed clashes and air strikes, civilian casualties, and conflict-induced displacements, UNOCHA places the districts of Charkh. Barakibarak, Pul-e Alam, and Mohammad Agha in the second highest category and

Kharwar in the fourth highest category. The remaining districts fall in the lower category. 1726 In the period from 1 January 2018 to 28 February 2019, open media sources used by the Global Incidents Map website reported 151 incidents related to insurgents in Logar province. 1727 Logar is described by Khaama Press as 'among the relatively volatile provinces' with militants 'actively operating'; airstrikes carried out by coalition forces killed 8 Taliban militants in Mohammad Agha district in late December 2018. 1728 In August 2018, Taliban militants tried to storm the district centre of Azra. According to local sources, Afghan policemen, who had asked for air backup, were accidentally killed in airstrikes carried out by US forces. 1729 However, these claims were denied after an examination by pro-government security forces stating that the policemen were killed after a Taliban attack. 1730 In July 2018, an airstrike by the Afghan Air Force killed four civilians while targeting militants in Babos and Alowzai areas of Pul-e-Alam. 1731

Further military operations against insurgents were carried out in the form of ground engagements: in November 2018, Taliban militants were killed and some more were detained in Padkhab Shana area of Pul-e-Alam city during a night raid by NDS. 1732 Also in November, 'eight civilians, including women and children', were killed during a night raid in Mohammad Agha district. 1733

In the first quarter of 2018, around 72 military operations against insurgents were purportedly carried out in the form of night raids and airstrikes, killing insurgents but also reportedly targeting civilian houses belonging to the civilian population in Barakibarak. 1734

In January 2019, a Taliban car bomb targeting the convoy of the Logar provincial governor exploded along this highway in Mohammad Agha district. 1735 In November 2018 a district chief and the NDS director for Barakibarak district were killed in a Taliban roadside bombing in Pul-e-Alam city. 1736 In late April 2018, Logar deputy governor Qamaruddin Shakib was killed in a Taliban attack in the district of Mohammad Agha. 1737

In August 2018, UN AM A verified threats by the Taliban against girls' schools in Logar's Barakibarak district that resulted in 'the suspension of classes for girls above grade six in the district and the replacement of female teachers for younger girls with male teachers'. 1738 In July 2018 schools were purportedly closed in Mohammad Agha and Pul-e Alam due to threats by Taliban insurgents. 1739 A

bomb explosion caused at least eight fatalities during a gathering of peace activists in late June 2018.1740" (Stuk 2 , p. 206-210)

Verschillende bronnen geven aan dat het district Mohammad Agha, waarvan verzoeker afkomstig is, gecontesteerd gebied is waar de Taliban openlijk aanwezig is: (...)

De EASO Guidance Note Afghanistan stelt het volgende over de provincie Logar:

"Logar province is located in central Afghanistan and is divided in 7 districts. It borders on the provinces of Kabul, Nangarhar, Paktya, Ghazni and Wardak. The Kabul-Gardez- Khost highway passes through the districts of Mohammad Agha and Pul-e-Alam. According to a local source, Taliban fighters and members of other insurgent groups have been active in all of Logar 's districts, including the provincial capital. Three of the districts are categorised by LWJ as under Taliban control, one district as under government control of undetermined, and the other three districts are categorised as contested. According to GIM, 151 incidents related to insurgents were reported in the period of January 2018 - February 2019 (average of 2.5 incidents per week). Examples of incidents include military operations as well as airstrikes, carried out by government security forces (Afghan Air Force, NDS). Incidents have been reported of civilians being killed in attacks by the Taliban, including bombings. Furthermore, Taliban militants stopped buses travelling on the highway section in Mohammad Agha and kidnapped government employees in November 2018. UNAMA documented 143 civilian casualties (68 deaths and 75 injured) in 2018, representing 34 civilian victims per 100 000 inhabitants. This is a decrease of 3 % compared to 2017. The leading causes for the civilian casualties were ground engagements, followed by targeted killings and complex attacks. In the period 1 January 2018 - 28 February 2019, 2 653 persons were displaced from the province Logar, finding refuge in the neighbouring provinces Kabul and Khost or within the province itself. In the map depicting conflict severity in 2018, UNOCHA places the districts of Charkh, Barakibarak, Pul-e A lam and Mohammad Agha in the second highest category. The remaining districts fall in the lower categories. Further impact on the civilian population includes, for example, threats by the Taliban against girls ' schools in Barakibarak district, which resulted in the suspension of classes for girls above grade six in the district and the replacement of female teachers for younger girls with male teachers. In July 2018, schools were reportedly closed in Mohammad Agha and Pul-e Alam due to the threats by Taliban insurgents. Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Logar, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) OP." (Stuk 3, p. 108)

3. Wat zijn nu de persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat verzoeker, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld?

Ten eerste loopt verzoeker een verhoogd risico op reële en ernstige schade in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille van het feit dat er sprake is van toegeschreven verwestering.

Verzoeker kwam in het jaar 2015 aan in Europa, toen hij slechts 17 jaar oud was. Verzoeker is gedurende de jaren dat hij in Europa verbleven heeft sterk geïntegreerd geraakt in de Belgische samenleving, zijn denkbeelden zijn (zelfs onbewust) aangepast aan de Westerse denkwijze, en hij heeft steeds minder en minder raakvlakken met de Afghaanse cultuur. Niet alleen zou het dus bijzonder moeilijk zijn voor verzoeker om opnieuw te aarden in Afghanistan, bovendien worden door de Afghaanse gemeenschap vragen gesteld of de persoon die terugkeert niet 'besmet' is geraakt door het Westen. Het gaat er hierbij niet zozeer over of verzoeker zichzelf 'Westers' voelt, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na zijn jarenlange verblijf in Europa. Er dient rekening gehouden te worden met wrevel en frictie die ontstaat bij terugkeer door confrontatie met een uiterst traditionele gemeenschap die voor verzoeker totaal vreemd is geworden, en dient het dossier vanuit het perspectief van 'uitheemsheid', of verwestering bekeken te worden. Verschillende rapporten geven aan welke problemen Afghaanse jongeren wacht bij terugkeer. In een rapport van december 2017 stelt EASO hierover (Stuk 4, p. 93-94) :

"Sources describe the fears claimed by Afghans returning back from the West are related to general insecurity (959), or in some cases, due to their identity (960), fear of the original threat (961), or fear of being targeted by the Taliban as 'un-Islamic' (962). Sources indicate that returnees from the West fear being labelled by insurgents as spies (963). Other sources give the view that returned youth are vulnerable to recruitment to armed groups (964). In 2015, two research studies on reintegration of

returnees to Afghanistan found that returnees' fear of the security situation stopped them from leaving home to search for employment (965), though respectively, one study described it as a 'larger' proportion of those studied (966), while in the other study, it was 5 of 19 participants (26%)(967). [...] Kidnapping for ransom and extortion have become an increasingly widespread form of criminality in major cities in Afghanistan in recent years (1013). Afghans returning from the West are frequently perceived by others to be a source of funds, or wealthy after having spent time abroad (1014) and returnees fear being kidnapped for ransom for this reason (1015), or that their children will be abducted for extortion (1016). The Australian government states in a 2015 report that there are 'occasional reports' of alleged kidnapping after return (1017). In a similar characterisation, a research project on return migration from Europe to Afghanistan by scholars Ceri Oeppen and Nassim Majidi, published in 2015, found that a 'small minority [of Afghan returnees from Europe in the study] faced specific threats' after coming back to Afghanistan, usually from violent demands for money (1018). In 2015, an article about returned Afghans from the UK gave the example of a man who was beaten and held for ransom and extorted by criminals, but managed to escape (1019). Dr. Schuster indicated that she knew of three cases where returned Afghans were threatened or beaten up on the basis of their perceived wealth (1020)."

Terugkeerders zijn dus bijzonder kwetsbaar door hun associatie met het Westen, waardoor ze het risico lopen om als 'spionnen' beschouwd te worden, zoals verzoeker aanhaalde tijdens zijn gehoor. Er wordt vermoed dat ze zich bekeerd hebben en ze worden constant in de gaten gehouden of ze wel nog islamitisch genoeg zijn. Daarnaast zijn ze ook bijzonder kwetsbaar omdat de cultuurschok hen ernstige psychologische problemen oplevert. Ze worden onthaald op achterdocht, geweld en criminaliteit. Doordat de terugkeerders langere tijd in het Westen hebben verbleven wordt aangenomen dat ze rijk zijn, en lopen ze het om het slachtoffer te worden van kidnapping. Dit wordt bevestigd in onderzoek van Schuster en Majidi (Liza Schuster & Nassim Majidi, *What happens post-deportation? The experience of deported Afghans*, Migration Studies, mei 2013):

"Returnees are not only frustrated and angry but also speak of a sense of shame in relation to having failed and coming home empty-handed" (2006: 4, see also Alpes 2012).¹³ An Afghan in Paris explained to nods of approval 'those words are sharper than blades, and the wounds do not heal' (Nemat, 40). The shame is felt not just by the individual deported but by the whole family and the only opportunity to purge it is through re-migration. A focus group with young men deported from the UK in Kabul highlighted a common experience: having fingers pointed at them, and being called 'the deportee' (also noted by Drotbohm in relation to those deported to Haiti (2011)). In a country where neighbours know everything about each other and there is very little room for privacy it is difficult to hide a deportation. In Afghanistan, Majidi (2009) has found similar responses to those found by Peutz in Somaliland: 'those who are returned to Somaliland are potential spoilers of the true culture at home' (2006: 227). Life in the West is sometimes seen by community members as having 'contaminated' the teenagers and young adults who left for the UK at a young age and returned with visible and invisible signs of their cultural change (clothing, behaviour, accent etc.). Life in the UK is perceived as having had a negative impact on their development. In the case of one young man interviewed in 2009 and again in 2011, from Paghman district in Kabul province, his return home led to clashes arising from his changed perspectives:

They all bother me because I went to the UK. They say I lost my culture, became a kafir ... all sorts of insults. Another deportee - Habib - returned and was killed in our village last year. I left because I no longer felt safe. But now I have no employment, no stable income, no skills, no future and no family by my side. (Najib, 22)"

In een volgende publicatie gaan de auteurs verder met hun onderzoek en tonen zij aan hoe ver de sociale controle gaat (Liza Schuster & Nassim Majidi (2015) *Deportation Stigma and Re-migration*, Journal of Ethnic and Migration Studies, 41:4, 635-652):

"Tainted by their failure, they suffer an important loss of status. This in turn affects their employment or marriage prospects. Employment is most often found through networks and connections (wasita), so a man's reputation is therefore closely linked to his ability to secure a job. Questions will be asked of different family members and friends about the individual's behaviour abroad and the reasons for his return if it is not voluntary and temporary. Similarly, the stigma of failure can make finding a bride difficult. One of the first acts of many young men when they receive papers is to return to Afghanistan to look for a bride, and his capacity to bring his wife abroad with him is an important point in his favour. Having said that, for some of those who have been deported, marriage is seen as a way to bring him back into the fold, of anchoring him, although this necessitates finding a bride price, which will be difficult if family capital was spent on the journey. If this has repercussions for the marriages of other siblings—

this will increase resentment within the family. " "The stigma of deportation is complicated by the stigma of contamination, which can have fatal consequences. In Afghanistan, we found similar responses to those found by Peutz six years earlier: 'those who are returned to Somaliland are potential spoilers of the true culture at home' (2006, 227). The teenagers and young adults who left for Europe at a young age and returned with visible and invisible signs of their cultural change (cloth-ing, behaviour, accent etc.) are sometimes seen by family and or the community as 'con-taminated'(...) In this case the stigma has to do with the time spent abroad, rather than the simple fact of having been returned against one's will. Deportation exposes and corn-pounds the stigma of contamination, particularly for those without economic or social power. 4s seen from Najib's comments, this can lead to murder. The stigma of contami-nation could be mitigated if the person was seen to come back bringing benefits to his family, or if he could present himself as a successful migrant as with the KFC businessman above rather than a failure—although this too has dangers, since we encountered stories of people presumed to have come back with money being kidnapped (Schuster and Majidi 2013). "

EASO voorziet in haar recente Guidance Note van juni 2019 over Afghanistan een afzonderlijk risicoprofiel voor verwesterde Afghanen:

"13. Individuals perceived as 'Westernised'

This profile refers to persons who are perceived as 'Westernised' due, for example, to their behaviour, appearance and expressed opinions, which are seen as non- Afghan. It may include those who return to Afghanistan after having spent time in western countries.

COI summary

Generally, it can be said that Afghans identifying with western values may be targeted by insurgent groups, since they can be perceived as un-Islamic, or progovernment, or can be considered spies [Society-based targeting, 8.2J. As far as so-ciety is concerned, a distinction should be made in terms of attitudes towards men, on the one hand, and women, on the other. Afghan women and children who have become accustomed to the freedoms and independence in the West may have difficulties adjusting to Afghanistan's social restrictions. Women can also be seen as ' Wester-nised' when they work outside the home or have higher education. Women perceived as 'Westernised' may be perceived as contravening cultural, social and religious norms and may be subjected to violence from their family, conservative elements in society and insurgents [Society-based targeting, 8.10]. With regard to men, societal attitudes towards 'Westernised' individuals are mixed. Very few cases of incidents related to 'Westernisation' are reported. [Society-based targeting, 8.6, 8.8]. Seg-ments of society, mostly in cities (e.g. Kabul city), are open to Western views, whereas other segments, mostly in rural or conservative environments, are opposed [Society-based targeting, 8.6].

Risk analysis

The acts to which individuals under this profile could be exposed could amount to persecution, in particular for women (e.g. violence by family members, conservative elements in society and insurgents). Not all individuals under this profile would face the level of risk required to establish well-founded fear of persecution. The individual assessment of whether or not there is a reasonable degree of likelihood for the ap-plicant to face persecution should take into account risk-impacting circumstances, such as: gender (the risk is higher for women), the behaviours adopted by the appli-cant, area of origin (particularly affecting rural areas), conservative environment, perception of traditional gender roles by the family, age (it may be difficult for child-ren to (re-)adjust to Afghanistan's social restrictions), visibility of the applicant, etc. In general, the risk of persecution for men perceived as 'Westernised' is minimal and dependent on the specific individual circumstances.

Nexus to a reason for persecution

Available information indicates that for this profile, the individual circumstances of the applicant need to be taken into account to determine whether or not a nexus to a reason for persecution can be substantiated. In individual cases, a link might be e-tablished to religion and/or (imputed) political opinion or membership of a particular social group (for example, 'Westernised' women could be considered a particular social group based on a shared characteristic or belief that is so fundamental to identity or conscience that they should not be forced to renounce it, and based on their distinct identity in the surrounding society)." (Stuk 3, p. 65-66)

In de UNHCR richtlijnen van 30 augustus 2018 (Stuk 5) wordt er een apart risicoprofiel voorzien voor individuen die als 'Verwesterd' worden beschouwd. UNHCR maakt duidelijk dat het niet zozeer gaat om verwestering, maar toegeschreven verwestering:

"There are reports of individuals who returned from Western countries having been threatened, tortured or killed by AGEs on the grounds that they were perceived to have adopted values associated with these countries, or they had become "foreigners" or that they were spies for or supported a Western country. Returnees are reportedly often treated with suspicion by the local community as well as by State officials, leading to discrimination and isolation. Individuals who fall under other profiles, such as profile 1.e (humanitarian workers and development workers) and profile 1.i (women in the public sphere) may similarly be accused by AGEs for having adopted values and/or appearances associated with Western countries, and may be targeted for that reason. "

In de voetnoten staat te lezen:

"[P]eople returned to the country [Afghanistan] live in constant fear of being killed or in-jured in attacks. Others risk persecution for their beliefs, their sexuality, or even looking western." EU Observer, Afghan Migrant Returns Unlawful, Says Charity, 5 October 2017, <https://euobserver.com/migration/139290>. See also Section III.A. 6.

En

"The Swedish Network of Refugee Support Groups reports that returnees from western countries are a small group, marginalized in comparison to the vast amount of Afghans who have arrived from neighbouring countries, mainly Pakistan. They are generally not accepted, and are seen as fraudulent or failures. After several years in the West, they stand out through their appearance and clothing. Swedish Network of Refugee Support Groups (FARR), Utvisning Till Afghanistan Trots Nya Larm - Men Många Räddades, 9 October 2017, <http://farr.se/en/aktuellt-apress/notiser/1495-grupputvisning-till-afghanistan-trots-nya-larm>. The Danish Refugee Council reports that suspicion of returnees from Europe or "the west" more generally is greater the longer the returnee has stayed outside Afghanistan and the further away the returnee has been. Furthermore, young returnee boys and men are at particular risk of recruitment by extreme groups or criminal networks as a result of their high visibility in rural areas, social isolation and lack of social networks and income. Danish Refugee Council, Tilbagevenden til Afghanistan, October 2017, <https://flygtning.dk/media/3886281/tilbagevenden-til-afghanistan-2017.pdf>, p. 16. "[S]tate authorities perceive young male returnees as a security threat as the lack of education or job opportunities mean that they can easily turn to drug trafficking or are considered soft targets for recruitment by armed non-state actors." Asylos, Afghanistan: Situation of Young Male 'Westernised' Returnees to Kabul, August 2017, <https://asylos.eu/wp-content/uploads/2017/08/AFG2017-05-Afghanistan-Situation-of-young-maleWesternisedreturnees-to-Kabul.pdf>, p. 18. "In terms of westernized lifestyle and religious issues, they [returnees] aren't perceived very well. It has been very easy to recognize a person if someone has been to Europe from the way of style, haircut and clothes. [...] [T]here are times they are excluded from the society. [...] For someone who has been in Europe for 5 or 6 years and he has been away from religious issues, [...] it is very difficult to reintegrate into the family and society. [T]here have been case that returnees were marginalized by the family because they are too westernized and they can create problems for their brother, their sister and parents, so they tell them don't come to the area and stay away from us. " Ibid., pp. 37-38. "[T]here is a dear rejection of those who have changed when abroad [...] So-ciety fears returnees as they are perceived as intoxicated by western values; some of the youngest ones even picked up an accent when speaking Dari or Pashto, making them foreigners in their own home country. There is a clear rejection of those who have changed when abroad: for example, some might have embraced secularism or might have turned towards another religion; other might have discovered their sexuality and became homosexuals. Such behaviours will be rejected and will cause rejection if not death." Ibid., p. 39. "[M]any [...] young people wanted to hide the fact that they had been in the UK [...] When traveling in Taliban-held areas in particular, they would not want to be heard speaking English or to be seen to have international contacts on their phone". E. Bowerman, Risks Encountered after Forced Removal: The Return Experiences of Young Afghans, February 2017, <http://www.fmreview.org/sites/fmr/files/FMRdownloads/en/resettlement/bowerman.pdf>, p. 79. "

Uit het rapport van Refugee Support Network, After Return: Documenting The Experiences of Young People Forcibly Removed to Afghanistan, van april 2016 (Stuk 6), blijkt het volgende:

"Seven young returnees reported incidents in which other young people were targeted simply because they were a returnee, and an additional two articulated their perception that being a returnee puts individuals at particular risk of attack. Young returnees believed that this was because, in the eyes of the Taliban and local residents alike, "those who have gone to European countries and now have come back are spying for those countries" (R17, ILD).

Another explained that: "My uncle lives in one of the suburbs of Jalalabad city and whenever I plan to go and meet him he says it is dangerous for me to go there. Because Taliban are active in those areas and I can be a soft target for them [...] The other very problem is the fear of abductions for ransom, if they know you have come from a foreign country like UK, and then it can be dangerous for you. Most of the time when somebody asks me where have I come from, I say Pakistan. " (R24, IAR)

Data collected demonstrates that in many cases, these fears are not unfounded. Seven examples are cited of specific incidents arising due to returnee status. In one case, a young returnee was held up at gunpoint by someone who said, "we know you have come back from UK" (R06, ILD), a second knew of a "guy [who] had returned from UK voluntarily and [who] was kidnapped in our area" (R13, IAR), while a third was warned by relatives not to return to his home province because his "life would be in danger if the militant extremist find out I have been to UK and have returned back. They don't know what deportation means! They would kill me on the spot calling me infidel and spy" (R25, ILD). A fourth young person told of the abduction by the Taliban of an older returnee interpreter working with ISAF, and a fifth of the killing of another older returnee affiliated with the ANA. Two examples were given of former unaccompanied minors being killed for having spent time in a European country.

In one case, a returnee told of his anxiety after: "[A] boy who was also deported from UK was killed in our area. He had newly arrived from UK and was living peacefully with his family until people found out about him, though he did not have any enemy at that time. But he was badly targeted standing in front of a mosque in the village he was living. I participated in his funeral and Fatiha. " (R14, ILD)

Another young person was particularly distressed as he recounted the killing of his friend, a young returnee from Norway, explaining: "I have just made one friend here. [...] He told me I can't stay here, I will go back to EU. I told him not to go, but he was arrested by Taliban on way to Iran on the way to Kandahar - between Ghazni and Kandahar - and they killed him because he had all his international papers and bank card on him. They killed him by cutting his head off and putting it on the street." (R15, ILD)"

Ten slotte bevestigt een rapport van Asyls van augustus 2017 (Stuk 7) alle hierboven aangehaalde problemen waarmee terugkeerders te kampen hebben, en wijst het rapport nog specifiek op het verhoogde risico op rekrutering door gewapende groepen:

"Abdul Ghafoor from AMASO explains in an interview with Asyls on 28 May 2017 the state's attitude towards returnees and highlights the difficulties returnees face, especially for those who have never lived in Afghanistan.

"In Ministries, I have cases where returnees have been mistreated, because they don't have lots of option, so what they do is they go to the ministries and find answers, what should I do here? I don't have Tazkira? So they have lots of questions. The [police] are also not very friendly with those returnees, because some of them have never been to Afghanistan, they are setting foot in Afghanistan for the first time, so the problem is they don't know much about Afghanistan. There have been lots of cases like the boys have been stopped and asked of the way they look, they look different, and they have been asked for their Tazkiras. When they haven't had Tazkiras they have been in trouble, and even they have been in the police station for a day or two of questioning. They have to give bribe to police to let them go. There are not immigration officials, so we can refer it to the ministries, because that is where everything is.

Dr. Anicée Van Engeland explains in her written response to Asyls on 11 June 2017 that state authorities perceive young male returnees as a security threat as the lack of education or job opportunities mean that they can easily turn to drug trafficking or are considered soft targets for recruitment by armed non-state actors.

"Institutions are overwhelmed with returnees and mass returns undermine the attempts at stabilizing a fragile country. As a result, the Afghan government has tried to prevent or slow down repatriations. Yet, the country has been compelled into taking back the returnees: the EU but also Iran and Pakistan have

negotiated humani-tarian aid and financial support in exchange for Afghanistan's compliance in the matter. The outcome is a feeling of resentment from the part of the State authorities towards returnees. I have noted during my interviews with Afghans and during my work done as an expert witness that young male returnees are a financial burden for the State: they are often isolated from their family or community, have sold every-thing to travel, and come back as vulnerable individuals in need in a system that can-not provide assistance. These returnees are unable to contribute to a weakened economy and add up to an already strained labour market; the State would rather have them abroad, sending remittances back home. State authorities are also very much aware of the security threat that these young male returnees represent for the State: the lack of educational or job opportunity means that these individuals can turn to drug trafficking or that they constitute soft targets for recruitment by armed non-state actors. These are two of the threats Afghanistan continuously seek to address; therefore, taking in returnees to whom no support can be provided is an indirect con-tribution to drug and violence. There is therefore very little sympathy for returnees. It is often expressed through rudeness and insults from authorities, but also an un-willingness to address returnees' claims or requests. I have heard of insults at the Afghan embassy where officials were very slow to issue relevant documents. This lack of sympathy is also explained by the security risk these young men represent: the Af-ghan National Police or local institutions are keen to avoid granting protection to returnees as this might impact the local security equilibrium. I have had cases where the local security was made possible through the collaboration of all institutional and non-institutional actors alike; yet this relative peace could be broken by the ar-rival a young male returnee if armed non-state actors began to fight to recruit him." (Source: Dr. Anicée Van Engeland, written Expert Opinion, 11 June 2017)"

[...]

"Refugee Support Network team member; Bryony Norman, in 2014 conducted inter-views with young people who had spent their formative years in the UK's care system before being forcibly removed to Afghanistan on turning 18. In the blog post; she shares three key challenges³ that these young people face on return.

"3. Not being 'known' Being 'known' and accepted are important qualities for any young people, regardless of where they are. But being 'known' in the context of forced return to Afghanistan is not just a confidence boost or about making friends and people 'liking you'. Rather, it can mean safety and security in a volatile environment wracked with instability and distrust. Being 'known' can provide a relatively safe place to stay, or support in trying to re-build a life that has been shattered following the forced removal from your home in the UK. Being 'unknown' or 'distrusted' within the current situation in Afghanistan, as I saw, creates a lack of safety and security, acute loneliness, depression, and hinders opportunities to progress and de-vet op to one's full potential. "I feel like it [my life in the UK] was all a dream. But now I have woken up. No one told me I was a foreigner when I was in the UK; I was just like any other English person. But when I came to Afghanistan they told me I was foreign to them. They told me "I don't know you". It was very painful and heart-breaking for me." (Mohammed) [...] Even for those I interviewed who had been able to reconnect with family members upon their return, their experience denoted that it had been far from 'easy': "I was from this province originally, but it is eight years that I have been out of the community; out of the public there. When I was here be-fore, it was completely different: different people even. Now that I have come back, it is all new people... There is a lot of pressure on my brother now that I have been liv-ing with him sometimes. It is the same pressure that comes on me. If he goes out, for example to work on the land, a lot of people and the commanders, they ask him ques-tions about me. We have had some problems with local commanders before. They say, "Why is he living with you? He ran away and now he came back". My brother says, "He is my brother. He lives with me. I will not hand him over...People there assume that if you are coming to Afghanistan from a foreign country, you must be rich. So they think to kidnap you." (Mohammed)"

[...]

"A September 2016 article written by Nassim Majidi and Laurence Hart from the Migration Policy Practice journal describes how the concept of stigma and "contam-ination" in the West applies to the experiences of deported Afghans.

"The shame of failure and the perceptions of "contamination" in the West are clear among those forced to return from the West; as analysed in an article published in the Journal of Ethnic and Migration Studies (Schuster and Majidi, 2015). The concept of stigma and contamination applies to the experiences of deported Afghans. This is particularly true for deportees from Europe who fall on the

margins of their society: they are looked at differently and treated differently. A recent study on urban displaced youth (Samuel Hall, 2016a) goes a step further and shows the mental health needs among all youth, and specifically among deportees. According to the Health Index developed for this study, deportees remain more than 50 per cent more likely to be deprived from basic access to health care and have fewer socioeconomic ties to the local communities than other returnees. The difficulties of deportees upon return go beyond the economic and financial aspects, to include the importance of stigma, contamination and rejection upon return. The biggest impediment remains the lack of attractiveness and of suitability of the assistance packages to the profiles of these deportees." [p.39] (Source: Majidi, N. and Hart, L. Return and reintegration to Afghanistan: Policy implications Migration Policy Practice, June-September 2016)"

[...] "In email correspondence with Asyios, Tim Foxley described the risk of being perceived as 'Westernised' in Afghanistan and cited two examples of Taliban violence against 'Westernised' Afghans.

"There are several examples of persecution by insurgent groups based on chance encounters. A report from September 2014 highlighted the fate of an Afghan returning to Afghanistan after some years away, seen as a "Westerner" and dragged off a bus at a Taliban checkpoint. He was the only person on the bus this happened to. He was beaten, tortured and executed. In October 2014, a member of the Hazara ethnic group was captured and tortured by the Taliban after he had been returned to Afghanistan following an asylum bid in Australia." (Source: Email correspondence with Tim Foxley, 22 June 2017)"

[...]

'In an interview with Asyios in 2016, Shoaib Sharifi, an Independent Afghan documentary filmmaker and journalist described the stigma and suspicion that returnees carry after having been sent back from being in the West.

"People who spend time in the West and their opinions and beliefs change, the way they express themselves, the opinions are different, they may have been targeted for their way of thinking, practices, their way of wearing clothes, or people convert or become atheist. Or when they went to the West sometimes they are called spies. Only when someone continues that way of their lifestyle it can be a problem. If people know they are deported, there is rather little sympathy for these people, as they are left with nothing, as they spent so much to go. Until they start practicing a Western lifestyle in that area or village, then there are problems and groups may start hating you. I do not know of anyone being targeted especially because of returning only. " (Source: Asyios Interview with Shoaib Sharifi, 23 April 2016)

[...]

"A Policy Brief, part of the project 'Possibilities and Realities of Return Migration' (PREMIG), a large-scale research project led by PRIO (Peace Research Institute Oslo) that explores return migration from Norway and the United Kingdom, explores the possibilities for Afghans to actually and effectively reintegrate after assisted return from Europe.

"Firstly, a small minority had faced specific threats after returning, usually in the form of violent demands for money, perhaps - as one interviewee suggested - because people who had been in Europe were assumed to be wealthy, although in reality most had returned with little or no savings. Another assumption returnees faced was that they had become 'westernised' or 'anti-Islamic' in Europe. One was even threatened that he had to give money to an insurgency group to prove his non western credentials. For a larger proportion, it was fear of (rather than direct) violence, that was affecting them, resulting in being unable to leave the house and gain employment. Some moved regularly from family member to family member - partly to avoid overstaying hospitality but also for security reasons and to avoid 'settling in', which would disrupt plans to re-migrate. Secondly, un/underemployment was a major problem." (p.3) (Source: Oeppen, C. and Majidi, N., Can Afghans Reintegrate after Assisted Return from Europe?, Peace Research Institute Oslo (PRIO), 22 May 2015)"

"Dr Anicée Van Engeland in her written response to Asyios on 11 June 2017 describes the stigma attached to having been returned from the West, explaining that "there is a clear rejection of those who have changed when abroad", citing changes such as embracing secularism, turning towards another religion or expressing their sexuality.

"Society fears returnees as they are perceived as intoxicated by western values; some of the youngest ones even picked up an accent when speaking Dari or Pashto, making them foreigners in their own home country. There is a deep rejection of those who have changed when abroad: for example, some might have embraced secularism or might have turned towards another religion; other might have discovered their sexuality and became homosexuals. Such behaviours will be rejected and will cause rejection if not death. These young men who have spent time abroad have changed. Their cultural, religious and traditional compass has been altered at an age where one is flexible and resilient, making it a challenge for them to fit into existing socio-cultural structures. Some have learned another language or have adopted another religion; they have changed the way they dress or behave in society. They might have begun drinking alcohol. It is a real challenge for them to shed that skin and go back to the traditional ways. For example, when abroad, these young men had to make decisions by themselves on a daily basis, and without having the possibility to rely on a religious authority or the local jirga to provide guidance. They have become more individualist and empowered. The younger they are, the most difficult it is for them to re-integrate: a young Afghan male who arrived at 12 or 15 years old in the West usually attends school, makes friends, goes out and grows up to be westernized. A return to Afghanistan is then a shock. Society doesn't look kindly on those young men and refuses association with them: this means that it is very difficult for these young men to find wives, for example. Attitude towards religion is often a problem for returnees: when living abroad, some Afghans might have discovered secularism or a more relaxed way of practicing Islam. They find themselves at odds with the rest of society when they are returned: they lost the habit of praying or fasting, got used to drinking alcohol, have learned to speak to women... Many of the young individuals I interviewed in Europe admitted they didn't pray or fast anymore. They have forgotten those rituals because the society they lived in had other rules. Return within an individual community is therefore complex. Relocation proves even more complex as the returnee will have to re-enter a society with rituals it has forgotten about and will have also to adapt to local mores, as each province of Afghanistan is different." (Source: Dr. Anicée Van Engeland, written Expert Opinion, 11 June 2017)"

[...]

"Dr Anicée Van Engeland further explains that many returnees face a hostile welcome from their families and community, and that in general public opinion is not favorable to helping returnees as they believe that there are other more important domestic issues.

"Public opinion is not favourable to helping returnees. Afghans believe that the government is not doing enough to support the economy, protect the population from armed non-state actors, promote education, and encourage women to work and other issues. There is, as a result, little empathy for returnees as people would rather see funding allocated to major domestic issues rather than to those who tried to leave the country. This explains why the State and local institutions have done so little to assist returnees: it is not a popular move.

I have witnessed many cases where returnees have found themselves without protection against family members and society. For example, upon return, some young men have claimed their right over a land or a house, only to be faced with stern opposition by the rest of the family or the community. Local institutions will tend to either refuse to referee the matter or will side with the family, clearly breaking the law. The jirga would also side with the family, leaving the young male without a land. The rationale is that the individual left and abandoned his goods to others. Jirga in non-urban areas can be very unfair towards returnees and I have seen many cases where the individual lost against the community. This context explains any attempt at land redistribution upon arrival of returnees has have been met with anger by the locals. In other cases, young men have gone back to a community that was angry at them for different reasons (eloping with a local girl, losing cattle, refusing to comply with a jirga' order to join the Taliban, giving information to NATO...). In such circumstances, local authorities will not protect the returnees as they have little interest in doing so: the returnee has alienated the family or a community and helping him would come down to taking sides with the weakest link. Many of these young men come back with debts and with nothing in their pockets: a return within the family or the community is therefore impossible as it would shame everyone, the returnee included. Some locals also believe that the returnee is hiding his good luck, and young men are often mugged, kidnapped or ransomed. There are reports of returnees being abducted in the grounds that he must have come back rich; the family is then bribed and some have to sell everything they have left to rescue the returnee. This shows that reintegrating a returnee back into a home is risky: the returnee is firstly seen as a failure and there is resentment as the family has sold everything for the individual to go abroad and be successful. Then, the community could be scared of having him in their midst: the returnee could draw unwanted attention from local warlords or armed non-state actors. This is applicable when a returnee is relocated. Very few

communities welcome a returnee for fear of his past: is he a criminal? Did he leave to avoid the Taliban? Did he hurt a girl? In communities that are tight-knit, a stranger is never welcomed; a stranger who has spent time abroad and whose records cannot be checked is scary. "

[...]

"Dr Anicée Van Engeland further elaborates in more detail about returnees' relationship with their families when they are returned to Afghanistan.

"For many, a returnee brings shame: families who sent a young man abroad expect success and remittances. This is why families sacrifice everything they have - houses, lands, cattle- for one member of the family, usually a young male, to go abroad and provide for everyone. By doing so, I have seen fathers taking the risks of having to sell his daughter into slavery if the son sent abroad didn't succeed. A return is there-fore equivalent to failure. There is little compassion for the hardship these young men have encountered, and no understanding for their fears or anxiety. This is adds up to their stress: not only are these returnees often traumatized, they cannot share their stories with their family, friends and community.

Besides, anyone who has become different during the trip abroad will be rejected by society: speaking with an accent; engaging into conversation when not talked to, dressing differently, going to the gym, using skype to speak to friends abroad are all examples I have encountered that have justified family exclusion.

This is why many young men don't return back home: they know they are not welcome. They prefer living in slums or be homeless than face disapproval. This is also what feeds the revolving-door scenario: I met young men who were at their third at-tempt, and swore they would come again as they had nowhere to go [...]

A survey found out that 72% of young Afghans have witnessed the loss of a family member. Families and communities are often torn apart for ethnic, political and war reasons. It is therefore not uncommon to find Afghans who have severed ties with their families and communities, or have been separated, willingly or not; and find themselves without any support. Returnees fall under this category: a documentary demonstrates that returnees, whether they suffer from mental health issues or not, are isolated and tend to become homeless: it is almost impossible for them to go back where they lived as returning would be a death sentence. Most asylum-seekers we interviewed during our UNHCR survey explained they would never go back home to their family if deported; they all stated they would attempt the journey again rather than go back to their family and communities. Part of the issue is the danger they would face when going home. Another issue lies with honour: families and communities made a lot of sacrifices for these asylumseekers to leave the country. It makes it impossible for an individual to go back home without being successful. Such conception of honour might be difficult for us to apprehend but they explain why many re-turned Afghans end up being homeless or commit suicide. Those who have mental health problems face a double punishment: not only are they lonely, they also suffer from mental health disorders that will impact their interaction with others: there is a stigma associated with mental health problems.

Dr Anicée Van Engeland also describes how young returnees to Kabul are prone to recruitment by non-state actors.

"Kabul is prone to recruitment. The Taliban and other non-state actors have, so far, largely recruited from non-urban and remote areas; they are turning now to urban areas. This is explained by the fierce recruiting competition between different non- state actors and the arrival of ISIS on the scene. There is a dire need for fresh fighters as most young males living in non-urban areas have departed when faced with the risk of being recruited. They either left for larger cities or went abroad. This is why groups like the Taliban now take the risk to recruit inside cities, and this is where many returnees hide. The recruitment takes all forms and happens everywhere. Be-sides, the young men who are returned and sent to Kabul (or any other large city) soon face unemployment because of the lack of community and family support. These children, adolescents and young adults often become homeless or drug addicts and are vulnerable to recruitment by non-state actors. This explains the presence of the Taliban inside Kabul and other cities: the Taliban know they can prey on easy tar-gets, namely youngsters freshly arrived, lost and vulnerable. In some areas, the Tali-ban and ISIS now offer a salary to new recruits; in a country where unemployment is rampant, young men who have been returned could be tempted to join an armed group." (Source: Dr. Anicée Van Engeland, written Expert Opinion, 11 June 2017)

Uw Raad vernietigde reeds eerder een beslissing van het CGVS o.a. omdat het risico voor verwesterde terugkeerders niet grondig werd onderzocht:

"De Raad meent dan ook dat in casu door verweerder grondig onderzoek is aangewezen, wat betreft het risico voor terugkeerders waaraan door de Afghaanse maatschappij de eigenschap van verwesterd kan worden toegeschreven. Indien hieromtrent reeds onderzoek is gebeurd door verweerder, dan dient dit te worden overgemaakt aan de Raad. In het bijzonder heeft de Raad nood aan een grondig onderzoek van verweerder van de vraag of actueel kan gesteld worden dat het verblijf in Kaboel van een jongeman zoals verzoeker, waarvan de Raad aanneemt dat hij als verwesterd kan overkomen bij de Afghaanse bevolking, een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade kan inhouden." (RvV 26 januari 2017, nr. 181.307.)

Relevant is ook RvV arrest nr. 196 023 van 30 november 2017 en RvV arrest nr. 196 024 van 30 november 2017, waarin uw Raad het volgende oordeelde:

"Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 september 2017, verwijst verzoekende partij naar de verschillende documenten die zij per aanvullende nota heeft ingediend, met name een kaart waaruit de aanwezigheid van de Taliban blijkt in de regio Sare-Pul en het feit dat de aanwezigheid nagenoeg verdubbeld is (stukken 8-12), en een rapport van Amnesty International van oktober 2017 over terugkeerders (stuk 13). Verzoekende partij wijst tevens op het rapport Asylus van augustus 2017 (stuk 14).

Verzoekende partij licht uitgebreid toe hoe de nieuwe en verslechterde situatie in Kabul voor haar een reëel risico vormt bij terugkeer. Zij wijst onder andere op de mogelijkheid van rekrutering, en het feit dat haar bepaalde attitudes die duiden op verwestering kunnen toegeschreven worden waardoor zij wel degelijk een geïndividualiseerd risico loopt.

Gelet op de nieuwe en actuele rapporten over Kabul, inzonderheid betreffende de terugkeer van afgewezen asielzoekers en de verslechterde algemene situatie, is de Raad van oordeel, mede in aanmerking genomen de individuele elementen die betrekking hebben op verzoekende partij (bv. als minderjarige naar België gekomen en een verblijf in België sinds 2011 (zie stukken 1-7)), dat verzoekende partij haar tweede asielaanvraag door de commissaris-generaal in overweging dient genomen te worden voor een onderzoek ten gronde. "

Indien men in de hoofdstad Kabul een geïndividualiseerd risico loopt omdat men bepaalde attitudes die duiden op verwestering kan worden toegeschreven, dan geldt dit des te meer voor het dorp waaruit verzoeker afkomstig is, gelegen in het landelijke district Mohammad Agha in de provincie Logar.

Uit de bovenstaande recente en gezaghebbende landeninformatie blijkt duidelijk het objectieve risico op vervolging dat verzoeker loopt bij een terugkeer naar Afghanistan doordat hij voor langere tijd afwezig was uit Afghanistan. Hierdoor loopt hij een groot risico om door de traditionele Afghaanse gemeenschap als zijnde 'verwesterd' te worden beschouwd, met serieuze risico's op uitsluiting, discriminatie, kidnapping, geweld, gedwongen rekrutering, ... als gevolg.

Verzoeker wenst te herhalen dat het hierbij niet zozeer van belang is of verzoeker zichzelf 'Westers' voelt, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na zijn jarenlange verblijf in Europa.

Ten tweede beschikt verzoeker, in tegenstelling tot in de bestreden beslissing wordt beweerd, niet over een ondersteunend familiaal netwerk in Afghanistan. Verzoekers vader verdween in 2008. De moeder van verzoeker stierf in 2014. Ten tijde van het verzoek om internationale bescherming werd de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn ouders door het CGVS nooit betwist. Sindsdien verbleef verzoeker bij zijn oom met wie hij na zijn vertrek naar België geen contact meer heeft gehad. Verzoeker heeft nog twee zussen die gehuwd zijn en nog steeds in Afghanistan verblijven. Ook met hen heeft verzoeker geen contact meer. De stelling van verwerende partij dat 'enkel geconcludeerd [kan] worden dat u over zeer sterke banden beschikt met uw land van herkomst' is dan ook manifest onjuist. In geval van terugkeer naar Afghanistan ontbreekt een ondersteunend netwerk hetgeen als persoonlijke omstandigheid in rekening moet worden genomen in het kader van de beoordeling van het bestaan van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vw. alsook bij de beoordeling of er sprake is van artikel 3 EVRM. Bovendien moet worden benadrukt dat verzoekers broer F. (...) sinds 2018 over een

verblijfstitel in België beschikt en dat verzoeker een relatie heeft met zijn Belgische vriendin, C. A. (...). Het ondersteunende netwerk van verzoeker bevindt zich aldus in België, en in België alleen.

Ten derde wenst verzoeker te wijzen op het arrest nr. 2016 632 van 12 februari 2019 van uw Raad. Uw Raad oordeelde in dit arrest dat er voor verzoekende partij persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan dermate verhogen dat, - hoewel de mate van het geweld in het district Doshi in de provincie Baghlan niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon-, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in haren hoofde bestaat. In casu zijn deze persoonlijke omstandigheden het feit dat verzoekende partij als jonge niet-begeleide minderjarige Afghanistan verlaten heeft:

« 6.3.14. Au vu de ce qui précède, le Conseil estime qu'au vu des informations qui lui ont été soumises par les parties, la violence aveugle qui sévit le district de Doshi (ou Dushi) de la province de Bag h la n n'atteint pas un degré tel qu'elle entraîne une menace grave pour tout civil vivant dans cette région, indépendamment de ses caractéristiques propres, du seul fait de sa présence sur place.

6.3.15. La question qui se pose est donc de savoir si les requérants sont « aptes à démontrer qu'ils sont affectés spécifiquement en raison d'éléments propres à leur situation personnelle » par un risque réel résultant de la violence aveugle régnant dans la province de Baghlan, tenant compte du degré de celled (v. CJUE, Elgafaji, arrêt cité, § 39). Autrement dit, peuvent-ils invoquer des circonstances personnelles ayant pour effet d'augmenter dans leur cas, la gravité de la menace résultant de la violence indiscriminée qui règne à Baghlan, en sorte que bien que cette violence n'atteigne pas un degré tel que tout civil encourrait du seul fait de sa présence sur place un risque réel de subir une menace grave pour sa vie ou sa personne, il faille considérer qu'un tel risque réel existe néanmoins dans leur chef ?

6.3.16. U apparaît, dans le cas d'espèce, que les requérants sont de jeunes mineurs non accompagnés, de sorte qu'ils présentent des circonstances personnelles ayant pour effet d'augmenter, en ce qui les concernent, la gravité de la menace résultant de la violence indiscriminée qui règne dans cette région, d'autant plus que selon les informations déposées par les parties, ils proviennent d'un district de la province de Baghlan particulièrement affecté par les problèmes sécuritaires. Il en découle qu'au vu de la situation de violence qui règne dans leur région d'origine en Afghanistan et de leurs profils vulnérables, les requérants sont en mesure d'établir qu'ils encourent un risque réel de subir des atteintes graves en cas de retour en Afghanistan au sens de l'article 48/4 §2, c de la loi du 15 décembre 1980. »

(RvV arrest nr. 2016 632 van 12 februari 2019)

Verzoeker heeft Afghanistan moeten verlaten toen hij 17 jaar oud was. Deze jonge leeftijd hoort als persoonlijke omstandigheid in acht genomen te worden door verzoekende partij wanneer zij oordeelt over de toekenning van subsidiaire bescherming.

4. Omwille van de huidige COVID-19 pandemie creëert de bestreden beslissing voor verzoeker ook een gezondheidsrisico.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat "bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;
- b) het familie- en gezinsleven;
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, een eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement. "

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen. Het EHRM oordeelt dat, om het bestaan van een gevaar van onmenselijke behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat

land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker. In het Paposhvili-arrest oordeelde het Europees Hof dat een ernstige, snelle en onomkeerbare verslechtering van een gezondheidstoestand die voor een intens lijden kan zorgen indien er geen adequate behandeling beschikbaar of toegankelijk is in het land van herkomst een schending kan uitmaken van artikel 3 EVRM (EHRM, Paposhvili v. Belgium, 13 december 2016, § 183). Volgens het Hof maakt een deel van deze inschatting inherent deel uit van de preventieve bescherming van artikel 3 EVRM (ib. §186).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 3 van het EVRM verplichten verwerende partij ertoe om rekening te houden met verzoekers gezondheidstoestand alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen.

In casu wordt verzoeker verwijderd van het Belgisch grondgebied op het moment dat er een mondiale gezondheidscrisis heerst. Sowieso houdt elk menselijk contact een risico op besmetting met het coronavirus in. Verzoeker wordt door de bestreden beslissing blootgesteld aan dit risico op besmetting. Hij zal zich moeten begeven in luchthavens en zal een vlucht moeten nemen, waarbij hij zich noodgedwongen op minder dan 1,5 meter afstand zal moeten begeven van medepassagiers en dit gedurende enkele uren.

Verzoeker wordt bovendien gedwongen terug te keren naar Afghanistan, een land dat sowieso al kampt met een wankel gezondheidssysteem en dus bijzonder getroffen wordt door het coronavirus.

Verzoeker heeft Afghanistan in 2015 verlaten en is er sindsdien nooit meer geweest. Hij heeft er geen werk en huisvesting. Hij zou in principe gedurende 14 dagen na aankomst in quarantaine moeten gaan in zijn eigen huis, maar verzoeker heeft geen huis. Hij weet totaal niet waar hij terecht zou kunnen bij aankomst. Gezien de lockdown is het aannemelijk dat hotels gesloten zijn. De kans is dus reëel dat verzoeker minstens tijdelijk op straat zal terecht komen bij terugkeer. Op straat loopt hij een verhoogd risico op besmetting wegens het gebrek aan hygiëne en omdat de noodzakelijke preventieve maatregelen niet kunnen worden gerespecteerd.

Geteisterd door conflict en armoede heeft Afghanistan het erg moeilijk om het coronavirus te bestrijden en patiënten op adequate manier te verzorgen.

Lockdownmaatregelen worden op grote schaal genegeerd omdat mensen noodgedwongen gaan werken omdat ze anders geen eten op hun bord hebben. Het gezondheidssysteem was al overbelast voordat het coronavirus toesloeg, o.a. omdat Afghanistan één van de twee landen is waar polio nog altijd voorkomt. Er is geen capaciteit in de ziekenhuizen en geen testapparatuur. Er is ook weinig informatie beschikbaar in de landelijke gebieden. Momenteel wordt er gevreesd voor een ramp op vlak van publieke gezondheid, (stuk 8)

De Afghaanse regering heeft een noodplan afgekondigd en deed een oproep aan de NATO om internationale hulp voor o.a. medisch materiaal omdat het land de situatie alleen niet te baas kan. (stuk 9)

Hieruit blijkt dat verzoeker in Afghanistan het risico loopt om te worden besmet door het coronavirus zonder te kunnen worden behandeld.

Los van de vraag of een reis naar Afghanistan praktisch mogelijk is en los van het risico op besmetting tijdens deze reis, wordt verzoeker bovendien ook gedwongen om zich naar een land te begeven waar er geen enkele garantie is dat hij de nodige medische zorgen zal krijgen indien hij besmet is. Verwerende partij heeft niet de minste moeite genomen om dit te onderzoeken, erover te motiveren of er rekening mee te houden.

Dit is in strijd met artikel 74/13 Vw., dat verwerende partij verplicht om bij een beslissing tot verwijdering rekening te houden met verzoekers gezondheidstoestand. Dit is bovendien ook in strijd met artikel 74/13 Vw. en artikel 3 EVRM, omdat het ingaat tegen het verbod op refoulement. Een reëel risico lopen om besmet te worden met een potentieel dodelijk virus zonder de garantie dat de noodzakelijke medische zorgen ter beschikking zijn, kan worden beschouwd als een onmenselijke en vernederende behandeling. Bovendien is dit ook in strijd met artikel 2 EVRM, dat voorziet dat eenieder het recht heeft om te leven. Het is duidelijk dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid. Onderhavig bevel werd als een automatisme afgeleverd, terwijl verwerende partij bij het nemen van een terugkeerbesluit een zorgvuldig en individueel onderzoek dient te voeren.

Ten overvloede voegt verzoeker nog toe dat het arrest Ghandi van het Hof van Justitie van 19 juni 2018 verwerende partij niet toelaat om dit bevel af te leveren. Immers, het Hof stelt in dit arrest dat een bevel kan worden afgeleverd na de afwijzing van een verzoek om internationale bescherming terwijl het beroep tegen deze afwijzingsbeslissing nog hangt. Echter, het Hof laat niet toe dat een bevel automatisch wordt afgeleverd na de afwijzing om internationale bescherming. Er moet nog steeds rekening worden gehouden met de bestaande wettelijke bepalingen zoals artikel 74/13 Vw., met de garanties van artikel 3 EVRM en met de individuele elementen van verzoekers situatie. Het is ook niet zo dat bovenstaande bezwaren tegen het bevel zullen worden behandeld in het beroep tegen de afwijzingsbeslissing van het verzoek om internationale bescherming dat momenteel hangt.

Om al deze redenen vindt verzoeker dat de bestreden beslissing niet op afdoende en zorgvuldige wijze gemotiveerd is en bovenstaande wettelijke bepalingen schendt.

5. Samengevat kan gesteld worden dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, nl. het feit dat verzoeker Afghanistan heeft verlaten in 2015 toen hij 17 oud was en dus als minderjarige, dat hij geen enkel ondersteunend familiaal netwerk heeft in Afghanistan en dat hij door zijn lang verblijf in België zal worden beschouwd als verwesterd bij terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker heeft onvoldoende rekening gehouden met de banden van verzoeker met zijn land van herkomst en de gevolgen van de bestreden beslissing voor hem. Nochtans is dit door artikel 23 van de Vreemdelingenwet vereist. Door onvoldoende rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker en deze verkeerd te beoordelen, heeft verwerende partij bovendien onterecht geoordeeld dat een terugkeer naar het district Mohammad Agha in de provincie Logar niet strijdig is met artikel 48/4 Vw. Door onvoldoende rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker en de stukken die zich hieromtrent in het dossier bevinden, heeft verwerende partij bovendien de zorgvuldigheidsplicht geschonden. Omdat verwerende partij nergens heeft gemotiveerd over de COVID-19 pandemie en het hieraan verbonden risico op schending van artikel 3 EVRM heeft zij ook de motiveringsplicht geschonden."

2.2. De formele motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad merkt vooreerst op dat het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Het staat niet ter betwisting dat verzoekers subsidiaire beschermingsstatus op 25 maart 2020 werd ingetrokken door het CGVS op grond van artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet. In de bestreden akte wordt hieromtrent verwezen naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 21 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt ook verwezen naar het advies dat het CGVS heeft gegeven over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft hieromtrent als volgt gemotiveerd: "Op 25/03/2020 heeft het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 26/03/2020 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat niet getwijfeld kan worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Bovendien was het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Afghanistan en dat een verwijderingsmaatregel derhalve verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980" en "We herhalen ook dat het CGVS van oordeel was dat u kan worden teruggeleid naar Afghanistan en u bracht sindsdien geen nieuwe elementen aan die nopen tot een wijziging van dit oordeel".

In het licht van de formele motiveringsplicht en de verplichting tot afdoende motivering (cf. artikel 3 van de wet van 29 juli 1991) kan een uitdrukkelijke verwijzing naar andere beslissingen een afdoende motivering vormen, doch hiertoe is wel vereist dat de inhoud van deze andere beslissingen aan de betrokkene werd ter kennis gebracht en dat deze zelf ook afdoende zijn gemotiveerd (RvS 3 juni 2014, nr. 227.617; RvS 2 december 2013, nr. 225.659; RvS 18 juni 2012, nr. 219.772; RvS 19 mei 2011, nr. 213.636).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in kennis werd gesteld van de beslissing van 25 maart 2020 waarbij verzoekers subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken door

het CGVS op grond van artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet en van het advies dat stelt dat verzoeker mag worden teruggeleid naar Afghanistan. De Raad stelt vast dat door de CGVS reeds op uitvoerig gemotiveerde wijze werd geoordeeld over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker, die kennis had van de motieven van deze beslissing, brengt thans geen enkel concreet argument naar voor waarom het advies van 25 maart 2020 niet afdoende zou zijn gemotiveerd. De motieven van voormeld advies worden dus, door de expliciete verwijzing in de thans bestreden akte, geacht integraal deel uit te maken van de motieven van de thans bestreden beslissing. De in de thans bestreden akte opgenomen motieven, in samenlezing met de motieven van het advies waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen, volstaan om te begrijpen om welke redenen, in rechte en in feite, verzoekers verblijf wordt beëindigd en hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.

In de mate dat verzoeker de motieven aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt en waar hij argumenteert dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet heeft gebaseerd op een deugdelijk onderzoek van de actuele veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens, zoals 'Amnesty International' of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het meergenoemd advies van 25 maart 2020 van het CGVS luidt: *“Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4 §1 van de Vreemdelingenwet, dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu staat reeds vast dat uw eerder ingeroepen persoonlijke asielmotieven niet geloofwaardig werden bevonden door het CGVS per voornoemde beslissing van 12 augustus 2016. Het CGVS besliste u het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet omwille van uw herkomst uit het district Mohammad Agha van de Afghaanse provincie Logar en de toenmalige veiligheidssituatie aldaar. Ondertussen is de situatie in uw regio van herkomst Logar echter gewijzigd. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report :*

Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 191-194, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 108-110, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 206-210, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat

het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Logar behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Logar ruw geschat 419.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 143 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 151 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Logar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban en andere gewapende groeperingen actief zijn in de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in Logar plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten, targeted killings en complexe aanvallen. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie of in aangrenzende provincies. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Logar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U verklaarde in dit verband enkel dat u al een tijd geen contact meer hebt met uw familie in uw Afghaanse streek van herkomst (Notities van het Persoonlijk Onderhoud op het CGVS, p. 6). Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Logar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Logar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U verwees in dit verband enkel naar uw problemen met uw oom langs vaderszijde in Afghanistan of nog de persoonlijke asielmotieven die u eerder inriep en die in 2016 door het CGVS reeds ongeloofwaardig werden bevonden (Notities van het Persoonlijk Onderhoud op het CGVS, p. 6). Overigens diende u geen beroep in tegen voornoemde beslissing van het CGVS dd. 12.08.2016 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit uw verklaringen en de informatie in uw administratief dossier blijkt dat u een volwassen en zelfstandige persoon bent die bij een terugkeer naar uw regio van herkomst in Afghanistan een beroep kan doen op een sociaal-familiaal netwerk. U suggereerde weliswaar niet over een dergelijk netwerk te beschikken, maar legde in dit verband incoherente en ongeloofwaardige verklaringen af. Zo stelde u aanvankelijk geen familie meer te hebben – buiten uw broer F. (...), die in België verblijft en er een beschermingsstatus heeft - omdat uw vader nog steeds vermist zou zijn en uw moeder is overleden (Notities van het Persoonlijk Onderhoud op het CGVS, p. 5). Vervolgens gaf u toe wel nog andere familieleden in Logar / Afghanistan te hebben, met name twee gehuwde zussen, maar dat u geen contact meer heeft met hen en dat het dus is alsof ze er niet meer zijn (Notities van het Persoonlijk Onderhoud op het CGVS, p. 5). Gevraagd waarom u geen contact meer hebt met uw zussen, antwoordde u dat hun echtgenoot hen geen mobiele telefoon geeft of toestaat om u te bellen, alsook dat het signaal niet goed werkt (Notities van het Persoonlijk Onderhoud op het CGVS, p. 5). Gevraagd of u naast uw zussen nog ooms en andere familieleden hebt in Afghanistan, stelde u te zijn gevlucht uit Afghanistan omwille van (hogervermelde en eerder al ongeloofwaardig bevonden) problemen (van gedwongen rekrutering) met uw oom langs vaderskant (Notities van het Persoonlijk Onderhoud op het CGVS, p. 5). Verder vermeldde u een oom en familie langs moederskant, maar stelde u geen contact meer met hen te hebben omdat deze oom van de oude generatie is die Facebook niet kan gebruiken en ooms in uw cultuur niet worden beschouwd als belangrijk (Notities van het Persoonlijk Onderhoud op het CGVS, p. 6). Uw voorgaande verklaringen kunnen niet ernstig worden genomen. Gelet op het bovenstaande, is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar uw district van herkomst Mohammad Agha in de Afghaanse provincie Logar. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet gebaseerd is op een deugdelijk onderzoek van de actuele veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst. Hij stelt dat er geen garantie zou zijn dat hij niet onderworpen zou worden aan een schending van artikel 3 EVRM. Verzoeker voert aan dat zijn ondersteunend netwerk zich alleen in België bevindt. Omwille van de COVID-19 pandemie zou de bestreden beslissing ook een verhoogd gezondheidsrisico creëren. Er zou onvoldoende rekening zijn gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, met name dat hij Afghanistan heeft verlaten toen hij 17 jaar oud was, dat hij geen familiaal netwerk heeft in Afghanistan en dat hij door zijn lange verblijf in België als verwesterd zal worden beschouwd bij een terugkeer.

Waar verzoeker onder verwijzing naar algemene rapporten aanvoert dat hij sterk verwesterd is, dient vooreerst vastgesteld dat verzoeker tijdens een persoonlijk onderhoud op 10 maart 2020 op het CGVS op geen enkel ogenblik melding maakte van een dergelijke vrees. Het voor het eerst opwerpen van deze nood aan internationale bescherming in onderhavig verzoekschrift, is dan ook laattijdig hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan. Bovendien blijkt uit de door verzoeker aangehaalde richtlijnen van UNHCR dat een loutere verwijzing naar het profiel van uit het Westen teruggekeerde Afghaan op zich niet volstaat teneinde een nood aan internationale bescherming te kunnen vaststellen. Blijkens deze richtlijnen dient immers rekening te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval (p. 48: “depending on the individual circumstances of the case”), zodat een in concreto beoordeling noodzakelijk is. Verzoeker komt evenwel niet verder dan te wijzen op de tijdsduur van zijn verblijf in België, het feit dat hij hier studies heeft gevolgd en Nederlands spreekt en dat hij een Westers voorkomen heeft. Deze elementen volstaan niet om aannemelijk te maken dat verzoeker ingeval van terugkeer naar Afghanistan nood zou hebben aan internationale bescherming omdat hij zich niet (langer) zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse maatschappij dan wel door de lokale inwoners als dermate verwesterd zou worden beschouwd dat hij hierdoor problemen zou kennen. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld. De aan het verzoekschrift toegevoegde informatie uit de rapporten “Refugee Support Network, After Return: Documenting The Experiences of Young People Forcibly Removed to Afghanistan”, van april 2016 en “Asylos, “Afghanistan: Situation of young male ‘Westernised’ returnees to Kabul”, van augustus 2017 bevatten eveneens louter algemene informatie die geen betrekking hebben op verzoekers persoonlijke, individuele situatie. Aldus dient vastgesteld dat verzoeker niet in concreto aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan nood zou hebben aan internationale bescherming omwille van zijn beweerde verwestering. Ter zake dient te worden aangestipt dat de gemachtigde concludeerde dat verzoeker nog steeds beschikt over banden met het land van herkomst. Zo werd er verwezen naar het feit dat hij het overgrote deel van zijn leven in Afghanistan heeft gewoond, dat hij één van de Afghaanse landstalen beheerst en dat een aantal familieleden (oom en twee zussen) nog in Afghanistan wonen. Verzoeker betwist deze vaststelling niet. In zoverre verzoeker betoogt dat een ondersteunend netwerk in Afghanistan zou ontbreken, laat de Raad gelden dat de beweerde afwezigheid van een familiaal netwerk niet in dienstig verband kan worden gebracht met een schending van artikel 3 EVRM. Bovendien laat verzoeker na het bewijs te leveren dat hij geen contact meer zou hebben met de desbetreffende familieleden. Evenmin toont hij aan dat de familiale banden niet opnieuw zouden kunnen worden aangehaald bij terugkeer naar Afghanistan. Bovendien wordt niet op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld door de gemachtigde in de bestreden beslissing: *“We wijzen er op dat het merendeel van deze argumenten reeds uitvoerig besproken werden en dat het vermeende feit dat u geen contact meer zou onderhouden met andere mensen in Afghanistan, geen voldongen feit is. U bent een zelfstandige jongvolwassen man, waarvan redelijkerwijs verwacht kan worden zich in Afghanistan te hervestigen en contact op te nemen met uw familieleden zoals uw twee zussen en oom.”*

Verzoeker betoogt dat hij vanwege de COVID-19 pandemie zich in de onmogelijkheid bevindt om naar het land van herkomst te reizen en dat hij zou worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 EVRM.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing bepaald dat de termijn om het grondgebied te verlaten wordt vastgesteld op dertig dagen, in toepassing van artikel 74/14, §1 van de Vreemdelingenwet. Zelfs aangenomen dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn om binnen deze termijn gevolg te geven aan het bevel omwille van de gevolgen van de pandemie op het vlak van reisrestricties, is dit onmiskenbaar een tijdelijk gegeven. Het is derhalve niet aangetoond dat de verwerende partij hierover moest motiveren, nu dit tijdelijke gegeven, waarvan de duur niet te voorspellen is, op zich geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Ter zake moet voorts worden gewezen op artikel 74/14, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.”* Verzoeker geeft niet aan hiertoe een poging te hebben ondernomen. Bovendien laat verzoeker na te verduidelijken onder welk van de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vervatte elementen de situatie omtrent het COVID-19 virus zou kunnen begrepen worden, nu voormelde bepaling uitsluitend stelt dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van de minderjarige kinderen, het gezinsleven en de (actuele) gezondheidssituatie van de betrokken vreemdeling. Verzoeker stelt dat hij sinds januari 2020 een Belgische vriendin heeft. Hij

vermeldt haar naam en e-mailadres, maar laat na om een begin van bewijs bij te brengen van de relatie die hij met haar heeft.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de opgeworpen bepalingen en beginselen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC